

Schillers Minde.

Af

Oehlschläger,

til Melodie af Weyse.

Afsiunget ved Concerten i Frue-Kirke, for det Thorvaldsenske Museum, den 8de Mai 1839; i Anledning af, at den høitidelige Afdækning af Thorvaldsens Statue af Schiller fandt Sted i Stuttgart paa Concert-Dagen.

Samme Haand, som af den hvide Blok
Troens Kæmper her fremkaldte,
Der med Jesu Ord til Verden talde,
Da sig skilte deres Broderflok; —
Samme Haand drog frem et andet Billed
Af en Skiald, — nu i sin Frelzers Favn,
Hvor han föler intet Savn.

Dyden han fremstilled —

Schiller var hans Navn!

Christus! Du har ei forsmaaet hans Ord.

Thi forskielligt kan de virke,

Dine Kæmper, i usynlig Kirke,

Spredt af Tiden paa den vide Jord.

Af Din Haand vel ei han blev indviet,

Hellig Fromhed dog ham siunge böd;

Andagt i hans Harpe löd.

Nu hans Liv — befriet —

Venter ingen Död.

Just idag, med rört, taknemlig Aand,
Folkets Sværm til Festen mödte
Hist, hvor **Friedrich Schillers** Billedstøtte
Reiste sig ved Thorvalds Mesterhaand. —
Schiller! Peders og Johannes Broder!
Hiertenöglen fik Du, Örnens Flugt!
Dristig var Din Vingebugt!
Jorden ei, vor Moder,
Har Dit Öie lukt.

Til Apostlene Du saligt foer,
Did, hvor ei Du Glæden savner.
Christus mödte Dig — som her — Omfavner!
End Du skuer til Din Födsels Jord.
Schiller! hör fra Gud de Danskes Stemme.
Du har glædet os saamangengang
Med Din höie Harpes Klang.
Aldrig kan vi glemme,
Store Skiald! Din Sang.
